

[Niels Westerby.]

man rundt omkring i landet, advokater og alle andre, har en chance for at følge med i, hvad man kan vente sig. Det er jo en helt uholdbar tilstand, at befolkningen skal indrette sig efter, hvad der står i tilfældige betænkninger.

Dernæst vil jeg ganske kort gøre den bemærkning til finansministeren — også efter det indlæg, som hr. Aksel Larsen kom med — at det er uendelig sørgeligt, at hverken ministeren eller hr. Aksel Larsen, hvis det kan dokumenteres, at der er en væsentlig opsparring, vil være med til at opretholde kapitalbindingsordningen med en forandring, der gør den socialt mere forsvarlig. Det er meget sørgeligt, når vi møder med åbenhed og siger, at vi er parat til at afskaffe kapitalbindingsordningen, hvis den ikke hjælper på opsparringen, at de andre så under ingen omstændigheder, selv hvis den hjælper på opsparringen, vil være med til at opretholde den.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Jeg vil gerne sige til hr. Aksel Larsen i anledning af hans sidste argumentation, at spørgsmålet om, hvordan det vil gå i overgangsperioden, jo alene beror på, hvordan reglerne for overgangen fra den hidtidige ordning med skattefradragregulering til den fremtidige ordning bliver. Jeg går ud fra, at der dog bliver en rimelig, fornuftig ordning, og så falder hr. Aksel Larsens argumentation væk. Dertil kommer imidlertid, at det stadig kun er en overgangsargumentation, hr. Aksel Larsen fører frem; det har altså ingen betydning for den fremtidige udvikling.

Videre vil jeg gerne sige til hr. Aksel Larsen, at spørgsmålet om reglens tilbagevirkende kraft jo har flere sider. Der er bl. a. bestemmelsen om, at de 2.500 kr. skæres ned til 1.500 kr. Her vil jeg gerne minde om, at mange mennesker her i landet f. eks. har tegnet livsforsikringer på den måde, at de betaler præmien hver måned eller hvert kvartal. De har altså betalt den i januar, februar, marts, april og maj og bliver nu ramt tilbagevirkende deraf. Ser hr. Aksel Larsen ganske væk fra den slags virkninger, eller er han kold over for den slags virkninger?

Finansministeren (*Grünbaum*): Jeg tager kun ordet, fordi man ikke skal tro, at det, hr. Niels Westerby nu sagde at jeg havde sagt, var rigtigt. Det er det nemlig ikke. Det vil jeg gerne have skal stå i Folketingstidende. Jeg har nemlig ikke sagt, at hvad der står i betænkningen, skal borgerne følge — ikke på noget tidspunkt. Jeg har overhovedet ikke brugt det som argumentation; jeg har kun brugt det i forholdet over for folketinget, og dér læser man vel betænkningen. Det håber jeg da.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslagene henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen. Uden for dagsordenen giver jeg ordet til handelsministeren og ministeren for nordiske anliggender samt europæiske markedsanliggender, for at han kan fremsætte den i går anmeldte redegørelse om den markedspolitiske situation.

Handelsministeren og ministeren for nordiske anliggender samt europæiske markedsanliggender (*Tyge Dahlgaard*): Da vi for et års tid siden havde markedsdebatt her i tinget, redegjorde daværende udenrigsminister Per Hækkerup udførligt for den europæiske markedsituation. Det karakteristiske træk i billedet dengang var den udvikling, der var sket i England i foråret 1966. Begge de store britiske partier gik under valgkampen i marts-april i princippet ind for en britisk tilslutning til fællesmarkedet, der som bekendt kort forinden havde overvundet sin krise ved forliget i Luxembourg. Det var den almindelige forventning efter det engelske valg, at den britiske regering, så snart den økonomiske situation i England tillod det, ville forsøge en ny tilnærmelse til Det europæiske økonomiske Fællesskab. Forventningerne dalede på grund af sterlingkrisen sidste sommer og på grund af den forbeholdne franske holdning,